

**Toto smýšlení
bud' ve vás**

Myšlenky k Filipským 2,5-11

Verše, o nichž nyní chceme trochu uvažovat, jsou s oblibou čteny, když jsou věřící shromážděni k lámání chleba. A právem, neboť zdůrazňují naše velebicí myšlenky a pocity o Osobě našeho Pána, jenž se tak hluboce ponížil a kterého Bůh nyní tak vysoko vyvýšil.

Oddíl nám dává důležité výpovědi ve spojení s Osobou a dílem Pána Ježíše. Nejprve se zaměstnává Jeho hlubokým ponížením až ke smrti na kříži, a potom nám ukazuje Boží odpověď na to. **Nenacházíme** zde ovšem dílo smíření Pána Ježíše. Pavel zde nemluví o třech hodinách tmy, v nichž Pán nesl Boží hněv nad hříchem. Neukazuje nám zde dílo Pána jako základ našeho spasení. To nalézáme v Písmu na jiných místech.

V našem oddílu je dílo Pána Ježíše ukázáno spíše jako příklad pro nás. Není mnoho míst v Božím slově, která nám ukazují Jeho dílo z této stránky. Příklad máme ještě v 1. Petra 2,21-23. I tam čteme, že Kristus pro nás trpěl a nám zanechal příklad, který máme následovat. To se nevztahuje na smířčí charakter Jeho utrpení, nýbrž na všechno, co vytrpěl od lidí, dříve než na kříži přišel do Božího soudu. V našich verších je to podobné. V obou případech nám je ukázáno, jak se od Něho, jako od našeho dokonalého příkladu, můžeme učit. Petr mluví o chození ve šlépějích Pána. Pavel mluví o Jeho smýšlení. Obojí je nerozlučně spojeno, neboť chození je výraz vnitřního postoje (smýšlení). Učíme se zde, v jakém postoji to dílo vykonal. Právě to je pro nás směrodatné.

Dva velké stupně ponížení

Ve výrocích o dobrovolném ponížení Krista můžeme poznat dva velké stupně. První spočívá v tom, že **byl ve způsobu Božím**, a přijal **způsob služebníka**. Druhý spočívá v tom, že **člověk** Kristus Ježíš **se ponížil**. Jako **Bůh** se Pán **vzdal** viditelné slávy a **jako člověk se ponížil**.

Je nápadné, že v (německém) textu tu vždy dvakrát vystupují výrazy „*sám sebe*“ a „*tím, že*“ (tj. „*skrze to, že*“). To nám pomůže tyto dva stupně rozlišit. V 7. verši čteme, že „**sám sebe učinil ničím a přijal způsob služebníka tím, že se stal podobný lidem**“. Potom teprve čteme v 8. verši, že „**sám sebe ponížil tím, že se stal poslušným až ke smrti, a to smrti na kříži**“. To znamená: Tím, že On – věčný Bůh – přijal způsob služebníka (tj. stal se člověkem), zřekl se Své vnější slávy. Tím, že se jako člověk stal poslušným až ke smrti na kříži, se ponížil.

Smýšlení Pána Ježíše

„Toto smýšlení buď ve vás, které bylo také v Kristu Ježíši.“ (5. verš)

Smýšlení je způsob myšlení. Přebývá v nitru člověka a zjevuje se jeho jednáním. Pavel nyní poukazuje Filipským na smýšlení Pána Ježíše. Přitom jde o dobu, ve které náš Pán žil jako člověk na zemi a lidé ustavičně mohli pozorovat působení Jeho smýšlení v Jeho chování.

Smýšlení Pána Ježíše se ukazovalo rozmanitým způsobem. Vedle lásky k Bohu a ke ztraceným lidem, která Jej stále vedla, vystupují v naší souvislosti zvláště dva charakterové rysy: **Pokora** a **poslušnost**. Ty dvě vlastnosti patří k sobě a nemohou být oddělovány.

Jeho pokoru lze poznat v Jeho ochotě učinit sám sebe ničím, a Jeho poslušnost je vyjádřena tím, že se jako člověk ponížil až ke smrti na kříži. Pokoru a poslušnost není možné postavit proti sobě. Jdou spolu.

Kristus Ježíš ve způsobu Božím

„... který jsa ve způsobu Božím, nepovažoval to za loupež být rovný Bohu.“ (6. verš)

Pavel začíná tím, že nám ukazuje, s kým máme co činit. Kristus Ježíš byl „*ve způsobu Božím*“. Je důležité, abychom jasně pochopili, co to znamená. Výraz „*způsob*“ se v našem oddílu vyskytuje třikrát; nejdříve dvakrát ve verších 6 a 7: On byl ve **způsobu** Božím a přijal **způsob** služebníka. Zde „*způsob*“ znamená projevení se takovým způsobem, že je zároveň viditelná celá podstata osoby (řecky *morphe*). Mohli bychom tedy na vysvětlenou říci: „*Vždy měl podstatu (přirozenost) Boha samého a přijal ještě podstatu (přirozenost) služebníka.*“ – Jinak tomu je ve třetím výskytu, kde čteme: „*... ve svém způsobu byl nalezen jako člověk.*“ Tam jde o vnější zjevení (řecky: *schema*); avšak o tom dále.

V naší souvislosti tedy nejde o vnější formu zjevení, nýbrž o Jeho věčnou existenci. Máme zde před sebou zásadní pravdy o Osobě našeho Pána. On je věčný Bůh. Když Židé jednou řekli: „*Padesát let ještě nemáš, a Abrahama jsi viděl?*“, Pán jim dává pozoruhodnou odpověď: „*Prvé nežli Abraham byl, já jsem*“ (Jan 8,57.58). To je míněno zde, v našem verši. Pán Ježíš byl od věčnosti v Božím způsobu. Byl Bůh a zůstal jím, i když se stal člověkem. To potvrzuje také Pavel, když píše o Kristu, že je nade vším, „*Bůh, velebený na věky*“ (Římanům 9,5).

Není loupeží být rovný Bohu

Pak čteme, že to „*nepovažoval za loupež být rovný Bohu.*“ To znamená, že to nepovažoval za něco, čeho se člověk násilně drží. Proč ne? On byl Bůh a zůstal jím, i když přijal způsob služebníka. – Myslíme zde bezděčně na Adama. U něho vidíme opak. Od Satana, jenž vždy chce Bohu vzít vyvýšenost, si nechal našeptat touhu být jako Bůh (1. Mojžíšova 3,4-6). Adam nebyl Bůh, ale chtěl být jako Bůh. To mu stálo za loupež. A jak hrozně v tom ztroskotal!

Učinil sám sebe ničím

„... nýbrž sám sebe učinil ničím a přijal způsob služebníka tím, že se stal podobný lidem, a ve svém způsobu byl nalezen jako člověk...“ (7. verš)

Velikost Jeho Osoby činí Jeho konání tím obdivuhodnějším. Sám sebe učinil ničím. To znamená, že se zřekl Své viditelné slávy tím, že nyní žil na zemi jako člověk jako všichni ostatní – avšak bez hříchu. Toto **smýšlení** můžeme napodobovat, ačkoli Jeho **jednání** je jedinečné. Žádný člověk přece nemůže sám sebe „*učinil ničím*“, protože my už jsme nic, myslíme jen na Galatským 6,3.

Co v sobě tento výraz obsahuje? Ve 2. Korintským 8,9 stojí, že On „*pro vás učiněn jest chudý, jsa bohatý*“; a Izaiáš 53,2: „*Nemaje podoby ani krásy. Viděli jsme jej, ale nic nebylo*

viděti toho, proč bychom ho žádostivi byli.“ Tak plně skryl Svoji vnější slávu pod pláštěm „způsobu služebníka“, tedy Svého lidství, že nic nápadného na Něm nemohlo vzbudit nadšení lidí. Svého Božství se **nikdy nevzdal**. Tato myšlenka by byla naprosto chybná. Ale kdyby se byl zjevil v navenek viditelné božské slávě a rozvinutí moci, pak by vyzařování této slávy vše kolem Něho zničilo. Takto ale byla Jeho sláva viditelná jen čas od času – zvláště pro víru –, a pak to byla Jeho **mravní** sláva. Jan o tom mluví: „*Viděli jsme slávu jeho, slávu jako jednorozeného od Otce.*“ (Jan 1,14) Toto „jako“ znamená „v charakteru něčeho“. Jeho bezprostřední sláva ale zůstala ukryta pod pláštěm způsobu služebníka. To je náš obdivuhodný Pán!

Přijal způsob služebníka

Tento výraz neznámá – jak jsme viděli výše – Jeho vnější formu zjevení. Znamená, že se Pán **podstatou** stal služebníkem, a to tím, že se stal člověkem. Právem je příležitostně říkáno, že i kdyby se Pán býval narodil jako královský syn ve zlatém paláci, přece by byl ve způsobu služebníka – protože před Bohem jsou všichni lidé služebníky. Tu nám přichází na mysl hebrejský služebník, který nechtěl odejít svobodný. Tak Pán Ježíš miloval Svého „Pána“ (Boha), Svoji „ženu“ (Církev) a Své „děti“ (každého jednotlivého věřícího) – (2. Mojžíšova 21,5,6).

Pán Ježíš byl a zůstal **přikazujícím** Bohem, ale nyní jako člověk byl zároveň také **sloužícím** Božím služebníkem. Nepřišel „*aby jemu slouženo bylo, ale aby on sloužil, a aby dal život svůj jako výkupné za mnohé*“ (Mat. 20,28). To dokázal na Golgotě. Ale tím Jeho služba nekončí. Tak jako zůstává věčně Bohem, tak nepřestane být člověkem – nyní oslaveným člověkem v nebi. Přemýšleli jsme o tom někdy? Je to velmi krásná myšlenka. Nejenom že sloužil, když byl na zemi, a dal Svůj život. Slouží nyní ještě stále. Jan 13 nám ukazuje Jeho službu. Umývá nám nohy a k tomu prohlašuje: „*Vy nazýváte mne Mistrem a Pánem, a dobře pravíte, jsem zajisté. Poněvadž tedy já umyl jsem nohy vaše, Pán a Mistr, i vy máte jeden druhému nohy umývatí.*“ (13. a 14 verš) A až jednou budeme u Něho ve slávě, ani potom Jeho služba nebude končit. Jako Pán odmění Své služebníky tím, že je nechá ulehnout u stolu a bude je obsluhovat (Luk. 12,37). To je náš Pán!

Mysleme na to, proč je nám řečeno: „*Toto smýšlení bud' ve vás, které bylo také v Kristu Ježíši.*“ Jsme připraveni sloužit, místo toho, abychom přikazovali? – Pán musel jednou připomenout Svým učedníkům Svůj vlastní příklad, když se hádali, kdo z nich má být považován za největšího: „*Ale Já mezi vámi jsem jako ten, který slouží.*“ (Luk. 22,27) „*Jako*“ ten, který slouží, znamená, že byl a zůstal Pánem, ale zaujal místo sloužícího. Jak je to příkladné!

Žádný nezná Syna, jedině Otec

Nyní by se někdo mohl zeptat: Jak je to možné, že On byl v jedné Osobě zároveň Bůh, a přece člověk? Jak je to možné, že byl ve způsobu Božím, a přece zároveň přijal způsob služebníka, To nemůžeme vysvětlit. Můžeme to jen s úžasem obdivovat. I Boží slovo nám tuto skutečnost ukazuje jen jako tajemství. V Matouši 11,27 o tom jen čteme: „*Žádný*

nezná Syna, jedině Otec.“ Je to tajemství, které spočívá v lůnu Otce. Avšak pak dále čteme: „... aniž Otce kdo zná, jedině Syn, a komu by chtěl Syn zjevití.“ O Otci čteme, že nejen Syn Jej zná, nýbrž také, že my Jej známe, protože Pán Ježíš nám Jej zjevuje. Přesně tak to je: Skutečně znát Syna, to převyšuje nyní i ve věčnosti naši schopnost chápání. Ani v nebi nepoznáme Syna v této zde popsané slávě zcela – jako pravého Boha a pravého člověka v jedné Osobě. Budeme tuto Osobu věčně s velebením obdivovat.

Důkaz Jeho Božství

Krátce ještě doplníme verše 6 a 7 jednou myšlenkou. Výrok, že někdo, kdo předtím nebyl člověkem, se stal člověkem a přijal způsob služebníka, se může vztahovat jen na Boha. Žádné jiné bytosti to nepřísluší. V Judově Dopisu máme v 6. verši náznak, že andělé se pokoušeli vybočit ze stavu daného jim Bohem; ale okamžitě propadli neodvolatelnému Božímu soudu. Takto můžeme stání se člověkem Pána Ježíše spatřovat jako důkaz Jeho Božství.

V podobnosti lidí

Pán Ježíš „přijal způsob služebníka“. Nyní je v návaznosti na to řečeno, že se to stalo „tím, že se stal podobný lidem“. Už jsme se zmínili o tom, že u výrazu „způsob služebníka“ nemáme myslet tolik na Jeho sociální postavení na zemi, nýbrž na Jeho sloužící postavení, které zaujal jako člověk vůči Bohu. Výraz „způsob služebníka“ sice spolu zahrnuje Jeho člověčenství, ale teprve nyní, když jde o „podobnost lidem“, vystupuje do popředí myšlenka, že zde žil jako člověk mezi lidmi.

Co znamená tento výraz? Znamená to, že Pán Ježíš byl skutečný člověk. Byl podobný lidem, kromě hříchu. Nejenže vzal účast na lidské přirozenosti. To by bylo příliš málo. (A když v Židům 2,14 čteme, že „se stal účastným na těle a krvi“, pak to znamená, že to pro Něho platí teprve od Jeho stání se člověkem, zatímco my jsme takoví byli vždy.) Avšak On se stal skutečným člověkem – a to podle **ducha, duše a těla**. U toho se na okamžik zastavíme, neboť tato skutečnost nám činí Pána Ježíše nekonečně velikým. Byl skutečně člověkem. Měl lidské tělo – avšak bez hříchu. „A hříchu v něm není,“ říká Jan. Proto „neznal“ a „neučinil hřích“ (1. Jana 3,5; 2. Kor. 5,21; 1. Petra 2,22). Tím se lišil od všech ostatních lidí. To chceme jasně vyzvednout. V Římanům 8,3 čteme, že Bůh „poslal Syna svého v podobnosti těla hříchu a příčinou hříchu“ a „odsoudil hřích v těle“. On byl sice v podobnosti těla hříchu, ale **bez hříchu**. Proto zde čteme „podobnost lidí“. Přesto byl pravý člověk podle těla, duše a ducha.

Pán Ježíš byl tak cele člověk, že měl hlad a žízeň jako my. Hledal ovoce na fíkovníku, ačkoli jako věčný Bůh by je mohl dát vyrůst. U studnice u Sichar prosí samařskou ženu, aby Mu dala trochu napít. Ačkoli byl Bůh a mohl vyvést vodu z pouště, prosí zde ženu o vodu. Pán byl tak zcela člověk, že byl i unavený. Když ležel na lodi na podušce a spal, ukazuje se nám v tom Jeho plné lidství. „Nedříme, ovšem nespí ten, který ostříhá Izraele,“ nám říká Žalm 121 – avšak jako člověk během plavby po bouřlivém moři spal. Jako člověk cítil osamělost tak jako každý jiný člověk. Slova o „pelikánu na poušti“ a „výru na pustinách“

smíme jistě prorocky použít na Něho (Žalm 102,7).

A Pán Ježíš byl tak cele člověk, že pociťoval bolesti, které Mu lidé působili, jako každý jiný člověk. Nebyl necitlivý, když s Ním zle nakládali, když Ho bičovali a bili do tváře. Trnová koruna na hlavě a hřeby v rukou a nohou Mu působily nekonečné bolesti. V Žalmech prorocky stojí: „*Po hřbetě mém orali oráči, a dlouhé proháněli brázdy své.*“ (Žalm 129,3) Bylo by naprosto chybné myslet si, že když byl Bůh, že to vše na Něho působilo méně. Cítil **tělesnou** bolest.

Náš Pán měl také lidskou **duši**. Měl pocity, jako má člověk. Žalmy nám o Ném říkají: „*Nikdo se neptá po mé duši.*“ (Žalm 142,5 – přel.) Cítil duševní bolest, když Mu utrhalí a vysmívali se Mu. Jak je dojemné, když o Ném čteme: „*Pohanění potřelo srdce mé.*“ (Žalm 69,21). To všechno Pán pociťoval jako každý jiný člověk. My často podceňujeme tyto pocity, které měl jako člověk pod posměchem a nenávistí Svých stvoření. Ani pocity úzkosti Mu nezůstaly cizí, jak nám dává poznat Marek 14,33: „*... počal se lekati a velmi teskliv býti.*“

Ačkoli byl Bůh, přece se stal pravým člověkem a poddal se všem okolnostem lidské existence. To znamená výraz „*podobný lidem učiněn*“. Velebení hodný Pán!

Jak velkým se nám stává v těchto verších! Je pravda, že ten oddíl nám byl dán, aby nám Ho ukázal jako příklad. Máme napodobovat Jeho smýšlení. A přece zde máme před sebou Jeho mravní slávy jako květ, který se před našimi zraky rozvíjí a který můžeme jen s úžasem obdivovat.

Ve Svém způsobu nalezen jako člověk

Nyní je pro „*způsob*“ použito slovo, o němž jsme se zmínili už u myšlenek o 6 verši, které skutečně znamená **vnější** zjev člověka. Proč to je zde připojeno? Protože Pán nebyl navenek od ostatních lidí k rozlišení. Proto si malíři biblických obrazů vymysleli „svatozář“, protože nevěděli, jak jinak by Jej měli odlišit od Jeho okolí. Když byl křtěn v Jordánu, Jan o Ném prostě řekl: „*Uprostřed vás stojí, jehož vy neznáte.*“ (Jan 1,26) Před Jeho veřejným vystoupením Jej neznal nikdo – kromě Jeho úzkého okolí, a ani ti jej ještě neznali jako Mesiáše, Božího Syna (srovnej s Janem 1,33). Ani ti, kteří Ho zatýkali, Jej neznali, a proto s nimi musel Jidáš smluvit znamení, aby Ho poznali.

Jeho dobrovolné a poslušné ponížení

Verš 8: „*... ponížil sám sebe tím, že se stal poslušným až do smrti, a to smrti na kříži.*“

Nyní se mluví o Kristově ponížení. Až dosud jsme uvažovali o prvním stupni, že se zřekl Své viditelné slávy a „*sám sebe*“ učinil ničím tím, že se stal člověkem. Nyní přicházíme ke druhému stupni. Vidíme, co jako člověk činil. Opět jsou použita slova „*tím, že*“. Jako člověk ponížil „*sám sebe*“ až ke smrti na kříži. I to učinil „*on sám*“, stejně jako „*sám sebe obětoval Bohu*“ (srv. s Židům 9,14), tak se také sám **dobrovolně** ponížil. Zároveň zde ale stojí, že se stal **poslušným** až ke smrti na kříži. Tím je na jedné straně zdůrazněna **dobrovolnost** a na druhé straně zároveň **poslušnost** Jeho konání. To my lidé nemůžeme sloučit.

Opět zde září sláva Jeho Osoby. Dobrovolně to mohl učinit jen proto, že byl Bůh. Žádný člověk nemůže sám od sebe dát svůj život, jediné že by na sebe vložil ruku; ale to by byl hřích.

Ale jako člověk stál Pán Ježíš pod příkázáním Otce. Proto to, co činil, bylo také z poslušnosti. Znovu před sebou nalézáme slávy, které nemůžeme vyzpytovat. Nejznámější místo k této myšlence je Jan 10,17.18, kde jsou tyto dvě stránky rovněž zdůrazněny: „*Proto mne Otec miluje, že já pokládám život svůj, aby jej zase vzal. Nikdo jej nebere ode mne, ale já pokládám jej sám od sebe.*“ To je dobrovolné jednání. Na témže místě ale také čteme: „*To **příkázání** vzal jsem od Otce svého.*“ Toto „*příkázání*“ vytyčuje jakoby rámec, uvnitř kterého se dobrovolná oddanost vykonala. Zahrnuje plnou moc opět vzít život; neboť tak to vyžaduje Boží Synovství Pána Ježíše, které v Janově evangeliu stojí v předí.

My lidé posloucháme většinou pod určitým nucením, protože něco musíme učinit, co vlastně neděláme rádi (například jako děti pro rodiče, jako zaměstnanci pro zaměstnavatele, jako občané pro stát). Činíme to proti své vůli, ale musíme to přece udělat. Na druhé straně je to krásné, když nás k tomu vede láska nebo poznání; pak posloucháme ochotně. Ale u Pána Ježíše tato těžkost **nikdy** nebyla! To, co chtěl On činit, bylo zároveň vůlí Otce, protože vůle Otce nikdy nestála v rozporu s Jeho vlastní vůlí. Přišel, aby „*vždycky činil, co se Bohu líbí*“. Nebyl tu žádný nesoulad. To je opět směrodatné pro nás, neboť i nový život v nás rád zachovává Boží příkázání. Tak také rozumíme, proč Jan píše: „*... a příkázání jeho nejsou těžká.*“ (1. Jana 5,3)

Poslušnost

Ještě jednou učiníme srovnání s prvním člověkem. To jsme už jednou udělali a viděli jsme, že první člověk chtěl Bohu uloupit něco, co mu nepatřilo. Chtěl být Bohu rovný. To pro Pána Ježíše nepřicházelo v úvahu, protože On byl Bůh. Druhé srovnání s prvním Adamem je nyní toto: První Adam byl **neposlušný** až k smrti. Jemu bylo o stromu poznání řečeno: „*V který bys koli den z něho jedl, smrtí umřeš.*“ (1. Mojžíšova 2,17) On z něho jedl a zemřel! Stal se tedy **neposlušným** až k smrti. Ale druhý člověk, člověk z nebe, se stal **poslušným** až k smrti. Jaký je to rozdíl! „*Druhý člověk*“ Boha Svým dílem ve všem oslavil, v čem „*první člověk*“ zklamal. Jak velký je náš Spasitel!

Výraz „*stal se poslušným*“ nás na první pohled může trochu udivit. My lidé musíme poslouchat, protože jsme od přirozenosti neposlušní. To je u našeho Pána naprosto jiné. Kdosi výstižně jednou řekl: Já se musím poslušnosti učit, protože jsem neposlušně stvořen; On se musel poslušnosti učit, protože není stvořením. Předtím než se stal člověkem, nikdy neznal **postavení** poslušného. Tak rozumíme Židům 5,8, kde je napsáno, že On, „*ačkoli byl Syn, z toho, co strpěl, naučil se poslušnosti*“. Než se Boží Syn stal člověkem a přijal způsob služebníka, bylo Mu v Jeho slávě vše poddáno a poslušnost nepřicházela v úvahu. Bůh Syn není Bohu Otcí poddán v poslušnosti. Mezi Osobami Božství není prikazujícího a poslouchajícího.

Poprvé je řeč o poslušnosti hned po stvoření prvního člověka. Zde mu Bůh dal jediný příkaz: „*Ze stromu poznání dobrého a zlého nikoli nejez.*“ (1. Mojžíšova 2,17) To byla pro Adama zkouška v jeho stavu nevinnosti. Ale Adam neposlechl. Když se stal člověkem Pán Ježíš, musel se v tomto postavení jako člověk **učit**, co to znamená být poslušný, protože dříve o tom **ze zkušenosti** nikdy nic neznal. A na Svě cestě jako člověk se poslušnosti naučil, aniž by byl jedinkrát neposlušný. Naučil se jí „*z toho, co trpěl*“, ne protože se v ní musel pocvičit! Každé slovo, které Pán Ježíš řekl, mluvil jen proto, že Otec Mu v té chvíli dal, aby je vyslovil. „*A slovo, které slyšíte, není mé, ale toho, který mne poslal, Otcovo.*“ (Jan 14,24) Tak byl poslušný, a to bez přerušení!

Poslušnost až ke smrti na kříži

Toto ponížení na cestě poslušnosti šlo „*až ke smrti na kříži*“. To bylo to nejhanebnější místo, které člověk mohl na této zemi zaujmout. Kříž je místo největší hanby a opovržení. Pán Ježíš „*strpěl kříž, opováživ se hanby*“ (srovnej s Židům 12,2). Když visel na kříži, jeden z lotrů o Něm řekl. „*Tento neučinil nic nenáležitého.*“ (Luk. 23,41) Ano, On neučinil nic, co by před Bohem a před lidmi nebylo na svém místě. Během Svých 33 let života na zemi neučinil nic, co by v daném okamžiku nenalezlo nejvyšší výraz Božího souhlasu. Co náš Pán na cestě, která končila na kříži, byl ustavičně pro Boha, může změřit jen Bůh sám. Byl jako kdysi oběť suchá „*oběť ohnivá, vůně spokojující Hospodina*“ (3. Mojžíšova 2,2). Chtějme více prodlévat pod křížem a hledět na Něho, jenž se v takovém vnitřním postoji a oddanosti Bohu z lásky a poslušnosti vůči Němu strávil.

Tato cesta byla jedinečná a jen On sám po ní mohl jít. A přece má kříž také pro nás svůj význam. Pán Ježíš říká, že máme svůj kříž denně na sebe brát (Luk. 9,23). To znamená, že máme být hotovi nést Jeho pohanění v tomto světě. Nyní následujeme zavrženého a odmítnutého Pána, jenž byl připraven zaujmout to nejposlednější místo. V tomto smyslu má být „*Jeho smýšlení v nás*“.

EuE 6,7/2008 – podle přednášek K. H. Webera

ŠÍŘENÍ PÍSMÁ SVATÉHO
www.sirenipismasvateho.cz
2011